

paa, for hvilken han har kæmpet i en lang Aarrække. Derimod er det afdøde Folketingsmand Berg, der har Forsørgelsesloven paa sin Samvittighed og har føjet den til. Det, som jeg navnlig har at indvende herimod, og som jeg skal komme til senere, er det, at den Maade, hvorpaa Forsørgelsesloven og Forsikringsloven er bragt i Forbindelse med hinanden, rigtignok er i høj Grad uheldig. Jeg vender mig derefter til Forsikringsloven, idet jeg først tager den selvstændig for sig uden at røre ved den øvrige Del af Lovforslaget. Princippet er altsaa dette, at den særlige Fare, som er forbunden med visse industrielle Erhverv, forpligter vedkommende Arbejdsgiver til at bære Følgerne af de Ulykkestilfælde, som skyldes saadan Virksomhed, og derfor ordnes Sagen saaledes, at ganske vist er det Staten, der staar som Garant over for Arbejderne med Hensyn til det Krav, som disse faa ifølge Loven, men den faar tillige en Retorsionsret over for Arbejdsgiverne, der skulle udrede det fulde Beløb, som Staten kommer til at udrede. Denne Lov er i Virkeligheden en Forsikringspligt, da det er givet, at Arbejdsgiverne ikke ville kunne indlade sig paa denne Forsikring uden at søge Dækning paa ny derved, at de forsikre deres Arbejdere, og det anser jeg for en god Side ved den her foreslaaede Ordning. Jeg tror, det er heldigt at komme til, at Arbejdsgiverne selv søge Forsikring der, hvor de kunne faa den, og det er altsaa overladt til dem selv, hvor de ville søge den. Det kan tænkes, som det ærede Medlem fra Aalborg fremhævede, at enkelte, meget store Bedrifter kunne staa sig ved at være deres egne Assurandører, men det bliver for saa vidt det samme, som en saadan Bedrift dog tvinges til at henlægge et bestemt aarligt Beløb til Forsikring, saa at man ogsaa tvinger dem ind paa en Forsikring af Arbejderne. Men naar man nu nærmere ser paa, hvorledes denne Ordning er gennemført i Forslaget, er da det første Spørgsmaal, som møder os, dette: Hvem ere de berettigede? Jeg tror ikke, at man har været heldig i sin Affattelse af Bestemmelsen derom. Forslaget er gaaet bort fra den almindelige Betegnelse af de berettigede, nemlig som de Arbejdere, der oppebære Løn, altsaa de saakaldte Lønarbejdere. Man er derimod gaaet til en anden Betegnelse, som er langt mere vidtrækkende i en Forstand, men ganske vist ogsaa, saa vidt jeg kan skønne, begrænser de berettigede Krav meget i anden Retning. Der staar i § 1: „Enhver her i Riget bosat Person, som ernærer sig af legemligt Arbejde mod Løn“. Men hvad er „legemligt“ Arbejde? Det tror jeg ikke,

at Sprogbrugen egentlig har klaret, og det faktiskste Forhold er jo dette, at i de industrielle Bedrifter have Forholdene udviklet sig saaledes, at man ingenlunde kan sige, at Arbejderne udføre legemligt Arbejde alene. Det er en Kombination af legemligt og aandeligt Arbejde, af Arbejde med Munden og Haanden, om man saa vil sige, saa at det er vanskeligt at udstille et Arbejde, som udelukkende er legemligt Arbejde. Det kan træffe — det ved jeg meget vel — at i visse store Bedrifter er der Stillinger, hvis Udøvere skulle falde ind under Lovforslaget her, men som dog ikke have noget legemligt Arbejde, men kun have det aandelige Arbejde. Herved tænker jeg paa de ved Arbejdet tilhørende Formænd, som ikke selv deltage i Udførelsen deraf. Min Indvending mod denne Opfattelse er, at den er uklar. Man maa søge en større Præcision, netop fordi man her har valgt en anden Vej end den, Regeringsforslaget valgte, idet dette gik ud paa at nævne Erhvervet og saa jagde, at Arbejdere ved disse Erhverv være forsikrede. Her nævner man ikke de forsikringspligtige Erhverv, men man søger en anden Definition for dem, som skulle bære Forsikringspligten. De forpligtede Erhverv ere nemlig dem, i hvilke der for det første er visse farlige Virksomheder, nemlig „Jærnbane- eller Dampsporvognsdrift, Maskineri med Tilbehør, som drives paa anden Maade end ved Muskelkraft, Elevatorer, Kraner, Høseværker af ethvert Slags, Sprængning og Eksplosion“. Som man vil se, er det ved de her under Litra a.—d. i Lovforslagets § 2 Nr. 1 nævnte Virksomheder, Driftsmidlerne, der ere det afgørende for, om Driften bliver forsikringspligtig eller ikke. I øvrigt er det ligegyldigt, i hvilket Erhverv de paagældende Driftsmidler anvendes. Landbruget vil saaledes delvis falde ind herunder, for saa vidt det nemlig anvender andet Maskineri end det, der drives ved Muskelkraft. Søarten vil ogsaa delvis falde ind herunder af samme Grund. Men derved opnaar man ganske sikkert, at man faar en meget usikker Basis at staa paa, thi hvem er saa egentlig forsikrede efter dette Forslag, og hvorvidt rækker Forsikringen? Herved kommer jeg saa til at tale om, for hvilke Ulykkestilfælde man skal forsikre. Det var ogsaa Tanken om at dele Ulykkestilfældene, som det ærede Medlem fra Aalborg præciserede. Det tror jeg strengt taget ikke, man har gjort paa den Maade, man her er gaaet frem, men Tanken om at dele Ulykkestilfældene ligger til Grund for Bestemmelsen. Den Skade, man altsaa vil søge at bøde paa her, skal